

ZSIDÓ FERENC

A befejezés elmarad

(Ady Endre után, túlságosan is szabadon)

Igen, és megint az állomáson, bár ez nem a Gare de l'Est, hanem még olyanabb. Búcsúzóra szól a nóta. A bolond-sok álmok egyszer véget érnek. Ez még nem különlegesség. Szokványos helyzet, szokványos szereplőkkel. Ez utóbbiak mi vagyunk. Nyitva a szánk, úgy szuszogunk. Az elválás fárasztó, megvisel. A vonat nem vár. A szerelem még annyit sem. Búcsút intünk, megyünk az őszbe. Búcsút intünk, megyünk... (Kedves olvasó, szerfőlött sajnálom, de most búcsúznom kell. Nemsokára visszatérek, s folytatom).

– Na, viszlát...

– Ahogy mondd, de aztán persze írj, és egyebek is!

– Hogyne, ez a legkevesebb.

Aztán sóhajtok, ő pedig felszáll. Már az első próbálkozásra sikerül neki. Ez boldoggá teszi, a vonat pedig nyekken belé: sziszeg, dohog. A csomagot, persze, elhelyezi, magát is kényelembe. Semmi különlegesség, váratlan esemény, még a fülke is piszkos, mint rendesen. Az élet nem nagy vigalom. Még kis vigalom se mindig. Csoda hát, ha bele kell hazudnunk egy kis harmóniát?

A vasszőrnyeteg elindul (nem, nem vágat ki), mint aki tudja, mit akar. Egyesek idegesen összerándulnak, mások kirándulnak.

Állok a peronon, integetek. Pedig unom. De tudom, s másoktól is ellessem: így kell, illik. Közben téli sírkertek szele jó (vagy ez így túl erős?). És ha most azt mondom, addig folytatom eme tevékenységemet, míg a vonat végül visszainteni látszik, akkor sem válok szürrealista érzékkufárrá.

És aztán: elránt az alkonyat. Mint idegen fiat.

Hosszú az út hazafelé. Ezért aztán másfelé. (Elnézést a figyelmetlenségért, tisztelt olvasó, tudom, elhanyagoltalak kissé, de most, hogy a búcsúzás nemes tényét tűzcsóvás, felséges örömmel magam mögött tudhatom, rád is tudok már figyelni. Így hát neked is mondom, hogy bizony nem haza – és nem haladás –, hanem máshova indultam. Megértesz, ugye? Különben mindegy).

Micsoda meggondolatlanság!

Az, hogy erre rájöttem, jelzi hovatarozásomat: ember vagyok, a javából! Igyekszem erényt kovácsolni ebből (bár a kalapácsot sem bírom fel): meggondolatlanságból fakadó ötleteimet mindig véghezviszem, következetesen, így békítem össze az összebékíthetlent. Aztán otthagynom őket egy sarokasztalnál, hadd fogják sőrüket, amit én nyomtam kezükbe, s

ZSIDÓ FERENC (1976, Székelyudvarhely) tanár, író, kritikus. A www.eirodalom.ro irodalmi portál szerkesztője. Székelykeresztúron él. Kötetei: Szalmatánc (regény, 2002), Csigaterpesz (novellák, 2005), Autóstoppal Európában (regényes útirajz, 2007), Laska Lajos (rövidprózák, 2012), Csak egyenesen! (irodalomkritikák, 2016), Huszonnég (regény, 2017).

méregessék egymást. A következetesség teszi meg az első baráti gesztusokat, de akkor a meggondolatlanság rendel még egy kör sört, és én már röhögök. Mint ama kevés szavú, rossz szemű álom-fickó. Már csak a fekete koporsó hiányzik. De ott azért még nem tartunk.

Szóval, kedves olvasóm, egyfelé, közben, amint látszik, morfondírozva. Az út határozottan vezet valamerre, nyugodtan rábízhatom magam. Egy villanypóznán gólya, szemmel láthatóan az, amelyiknek a török császár elvágta a lábát. Azóta se kerül egy magyar gyerek se a gáton, aki meggyógyítaná, mi csak énekelgetünk, ugyanis fel lettünk kérve rá: Fiaim, csak énekeljete!; így egész életünk egy kiszakadt bús nóta. Gólyánk a villanypózna tetején bánatosan kelepel, mert nem elég eme történelmi igazságtalanság, ráadásul mindennapi tevékenységében is korlátozzák a születésszabályozó törvény révén. Fészke alatt utcalámpa, gólyapiszkok rajta. Füstösek, furcsák, búsak, bíborak, mint tavasszal a nőtény legyek, s mint a rózse-dalok.

Príma megfigyelő vagyok. Bandukolás közben jólesik az öndicséret. Fejfájást sem okoz. Ellenkezőleg: javallott, mint kedvcsináló. Odahaza is gyakran próbálkozom vele: behúzódok a szobámba, becsukom az ajtót, fejemre húzom a takarót, s mondogatom magamnak: ügyes vagy, ügyes vagy, ügyes vagy... Mindaddig, míg megjelenik előttem a kisfiú – nevetve, holtan –, aki voltam.

Korrekt ez az utca: kihalt, nem kell kerülgetnem senkit. Vak ügetését sem hallani hajdani, eltévedt lovasnak. Ez feldob. A kihaltság egyébként nem a kísértetiesség kedvéért van, ki gondolhatna ilyesmire egy álmos nyári délutánon, egy kisvárosban?! Inkább dögséget és lanyhaságot emlegetnék, és nem bagatellizáló szándékkal. Nem szándékosan vagyok „kisszerű”, hanem ez egy ilyen nap, ha megpróbálnám megváltoztatni, vagy csak másképp leírni, belerokkannék. (És te, mélyen tisztelt olvasóm, röhögnél rajtam. Jogosan! Tán akaratomon kívül, de a megtörténhetőség határán belülré kényszerítesz engem. Hálásan köszönöm neked ezt a nyűgöt!!)

Egy ilyen napon nem lehet semmi érdekeset tenni. Nem is kell. Jaj nekünk, ha belső kényszerré válik mindig valami érdekeset csinálni! És jaj az érdekesnek is!

Van valami érdekes az út menti kerítésben? A kérdést nyitva hagyom, méltatlankodó reakcióként a világ bezárkózására. Magam bezárkózására.

Ballagok, és próbálom nyitogatni magam. Ez egyébként fizikai képtelenség. De örülnék, ha rászédhetném a fizikát, hisz sosem voltam jóban vele!

Ballagok, és próbálom nyitogatni a világot.

Ballagok, és próbálok nyitogatni.

Ballagok és próbálok...

Ballagok és ballagok...

Ballagok. Pedig – és ezt még egyszer hangsúlyoznom kell – ez nem egy különleges nap. Például nem húshagyó kedd, vagy ilyesmi. Vannak napok,

amikor különösen jólesik a ballagás. Vannak napok, mint ahogy vannak vidékek. Ki a temetőbe, és vissza (ez nem jelent dekadenciát!!), el a folyópartra, s vissza stb. És egy ilyen nap után az ember elégedett: úgy érzi, nem élt hiába.

Ballagok. Arra a vonatra gondolok. Mely elvitte. S hogy vége. Mert akit én csókolok, az elsápad. Nem maradt más hátra: emlékednek végső foszlányát, ledöntött bálvány, eldobom. Eldobom?

Ballagok. Szép csendesesen. Már a fák is köszönnek. Nem csodálkoznék, ha idővel le is borulnának előttem. A villanypóznák elsőbbséget adnak. Ex-királyném, kigyúltak a lángok! Emberekkel nem találkozom. Nem mintha hiányoznának. Leballagom a délutánt, együtt a nappal. A látóhatár mögé fészket rakok. Itt, mivel nem láthat senki, nyugodtan kisírhatom magam, hogy jaj, de messze kerültem... Igen, be kell ismernem, már semmi mást nem tudok, csak testamentumot, szörnyűt, írni, és sírni, sírni, sírni, sírni. Amikor ebbéli dolgomat elvégzem, szép lassan, komótosan eloldalgok a sötétben.

(Tisztelt olvasómat azonban felkérem, siessen, mert az ő szempontjából a befejezés itt most elmarad. Elmarad! Elmarad! Elmarad!)